

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **J. Ch.**, zastoupený Mgr. Lukášem Wimětalem, advokátem se sídlem Údolní 388/8, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2019, č. j. 9040/19/5000-10470-700938, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 3. 2021, č. j. 62 Af 33/2019 - 64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1030-08/2.2RV01-659/08/08200, poskytlo Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále jen „poskytovatel dotace“) žalobci coby fyzické osobě dotaci v celkové maximální výši 11.550.000 Kč (55% způsobilých výdajů na realizaci projektu) v rámci operačního programu „Podnikání a inovace“ na projekt „Zvýšení kapacity výroby firmy J. Ch. – PIERO“, č. projektu 2.2 RV01/659. Datum zahájení projektu bylo stanoveno na 1. 7. 2007 a jeho ukončení na 30. 6. 2009, přičemž dotace byla vyplacena zpětně na základě

uskutečněných a doložených způsobilých výdajů (dle faktur, dodavatelských smluv a výpisů z účtu).

[2] Dne 10. 3. 2017 správce daně provedl místní šetření. V návaznosti na něj zahájil dne 24. 4. 2017 daňovou kontrolu. Zjistil, že žalobce porušil podmínky poskytnutí dotace, neboť převedl práva a povinnosti vyplývající z rozhodnutí o poskytnutí dotace na jinou právnickou osobu (obchodní společnost PIERO s.r.o.) bez souhlasu poskytovatele dotace; v žádosti o platbu ze dne 20. 4. 2010 podané žalobcem a adresované poskytovateli uvedl číslo účtu 5004500400/5500, přičemž tento účet dne 1. 1. 2009 převedl na PIERO s.r.o.; v době přijetí dotace žalobce již jako fyzická osoba nepodnikal s dotovaným majetkem, podnik převedl jako nepeněžitý vklad, přijatá dotace v částce 11.121.044 Kč byla dne 7. 5. 2010 zaúčtována v účetnictví PIERO s.r.o. Správce daně proto platebními výměry č. 2/2018 ze dne 11. 1. 2018, č. j. 12542/18/3300-31473-702618, vyměřil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 9.452.888 Kč, a č. 3/2018 ze dne 12. 1. 2018, č. j. 12595/18/3300-31473-702618, žalobci vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 1.668.157 Kč.

[3] Podle závěrů správce daně, se kterými se žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil, žalobce jako příjemce dotace neoprávněně použil peněžní prostředky ve smyslu § 3 písm. e) zákona č. 218/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění rozhodném v relevantním období, a tím porušil rozpočtovou kázeň dle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Žalobce podle správních orgánů konkrétně porušil podmínky rozhodnutí o poskytnutí dotace, a to níže uvedeným způsobem:

- podmínky uvedené v hlavě I čl. II odst. 1 písm. a) a b) tím, že nerealizoval projekt v souladu se žádostí o poskytnutí dotace, která byla podkladem pro rozhodnutí o poskytnutí dotace, a nezajistil prvotní financování projektu;
- podmínky uvedené v hlavě I čl. II odst. 2 písm. b) a c) tím, že neúčtoval pro celou dobu realizace projektu o pořízeném majetku a výdajích souvisejících s projektem, nearchivoval veškerou dokumentaci k projektu, a to z důvodu, že dne 1. 1. 2009 převedl podnik fyzické osoby na PIERO s.r.o.;
- podmínky uvedené v hlavě I čl. II odst. 4 tím, že v průběhu realizace projektu ukončil svoji podnikatelskou činnost (převedl podnik na právnickou osobu dne 1. 1. 2009), při níž je využíván dlouhodobý hmotný majetek, jehož pořizovací cena byla zahrnuta do způsobilých výdajů projektu;
- podmínky uvedené v hlavě I čl. IV odst. 3 a 5 tím, že písemně nepožádal o změnu rozhodnutí o poskytnutí dotace prostřednictvím eAccountu před termínem převodu podniku na právnickou osobu dne 1. 1. 2009 a neinformoval včas písemně poskytovatele o změnách svého majetkoprávního postavení, nejpozději však do 15 dnů od doby, kdy nastala rozhodná skutečnost;
- podmínky uvedené v hlavě I čl. IV odst. 6 tím, že neoprávněně převedl práva a povinnosti vyplývající z rozhodnutí o poskytnutí dotace na jiný subjekt. Poskytovatel dotace k tomu nedal souhlas a nebyl vystaven žádný dodatek k rozhodnutí o poskytnutí dotace;
- podmínky uvedené v hlavě II čl. I odst. 1 tím, že dlouhodobý majetek dle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, u něhož výdaje na pořízení jsou zahrnuty

pokračování

do způsobilých výdajů projektu, převedl již v době realizace projektu na jiný subjekt bez písemného souhlasu poskytovatele.

II. Řízení před krajským soudem

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. V ní zejména uvedl, že všechna pochybení jsou mu přičítána právě proto, že převedl práva a povinnosti z rozhodnutí o poskytnutí dotace, bez souhlasu poskytovatele dotace, na obchodní společnost PIERO s.r.o. Žalobce však nic nepřeváděl, ale toliko svůj podnik vložil jako nepeněžitý vklad do výše uvedené společnosti. Došlo k přechodu ze zákona; to zákon ani rozhodnutí o poskytnutí dotace nezapovídá. Poskytovatel dotace si byl všech pro věc rozhodných skutečností vědom již při poskytování dotace (po vkladu do společnosti PIERO s.r.o.), a poskytnutí dotace proto žalobce vnímá jako konkludentní souhlas s jeho postupem.

[5] Žalobce dále doplnil žalobu. V doplnění zdůraznil, že ke stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně došlo toliko za formální pochybení, bez zkoumání toho, zda byl naplněn účel dotace. Novelou rozpočtových pravidel č. 465/2011 Sb., došlo k přidání ustanovení § 14a až 14d, které výslovně připouští změny ve vlastnické struktuře příjemců dotací, a to i bez souhlasu poskytovatelů dotací. Novelizace dopadá také na žalobce, nejméně v rovině legitimního očekávání ohledně možnosti změny majetkové struktury. Žalobce pochybil tím, že změnu v majetkové struktuře neoznámil, nikoliv tím, že ji provedl. Navíc přechod práva a povinností nebyl zakázán; poskytovatel dotace jej měl akceptovat. Společnost PIERO s.r.o. byla ve vlastnictví žalobce, jeho manželky a syna, tedy fakticky subjektů, které měly i majetkoprávní vztah k převáděnému podniku. Uložená výše odvodu byla zcela nepřiměřená, neboť mezi jinými nebyly zohledněny všechny relevantní okolnosti věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2014, č. j. 2 As 106/2014 - 46). Žalobce toliko nezajistil souhlas se změnou rozhodnutí o poskytnutí dotace, což v důsledku vedlo k odvodu ve výši 100 % poskytnuté dotace (byť zprostředkovatel dotace – Agentura Czechinvest – souhlas s čerpáním dotace společností PIERO s.r.o. fakticky udělila). Ostatně i poskytovatel dotace k dotazu Policie ČR sdělil, že společnost PIERO s.r.o. by na dotaci „dosáhla“.

[6] V replice žalovaný poukázal na veřejnoprávní povahu rozhodnutí o poskytnutí dotace, která vylučuje, aby podmínky dotace plnila společnost PIERO s.r.o. Agentura Czechinvest nebyla příslušná měnit rozhodnutí o poskytnutí dotace a její údajný souhlas jako zprostředkovatele dotace je proto irelevantní. Žalobce porušil podmínky dotace natolik závažným způsobem, že nebylo možno podmínky projektu splnit. Uložení nižší výše odvodu tak nebylo na místě. Závěrem žalovaný poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2018, č. j. 2 Afs 366/2017 - 33, a ze dne 19. 7. 2018, č. j. 7 Afs 172/2018 - 40.

[7] Krajský soud žalobu zamítl. Předně uvedl, že žalobce uzavřel veřejnoprávní smlouvu, jejíž podmínky akceptoval. Podmínky rozhodnutí o poskytnutí dotace nelze prostřednictvím soukromoprávního jednání měnit. Žalobce nepožádal o změnu podmínek předem (žalobce podnik na PIERO s.r.o. převedl dne 1. 1. 2009 a žádost o změnu podmínek poskytnutí dotace podal teprve dne 16. 3. 2010) a poskytovatel dotace ke změně podmínek dotace žalobci neudělil souhlas (srov. zamítavé stanovisko poskytovatele dotace

ze dne 30. 3. 2010 k žádosti ze dne 16. 3. 2010 o změnu rozhodnutí z důvodu převodu práv). I přes uvedené skutečnosti žalobce následně dne 20. 4. 2010 vlastním jménem požádal o platbu (zaslání prostředků) dotace na účet příjemce (?) dotace; v žádosti o platbu je uveden jako příjemce dotace žalobce, a je zde identifikován stejným způsobem, jako v rozhodnutí o poskytnutí dotace; současně v této žádosti neuvedl, že by dotace měla být poukázána PIERO s.r.o. na její účet. V době, kdy žalobce o platbu žádal, byl již podnik převeden na PIERO s.r.o. Žalobci tak nesvědčí ani legitimní očekávání, neboť o dotaci žádal sám (nikoliv PIERO s.r.o.) dle podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace a potom, co nebyl udělen souhlas se změnou smlouvy. V projednávané věci navíc nešlo jen o změnu majetkoprávního postavení. Žalobce ukončil svou podnikatelskou činnost a bez souhlasu poskytovatele dotace převedl dlouhodobý majetek na PIERO s.r.o., čímž rovněž porušil podmínky rozhodnutí o poskytnutí dotace.

[8] Na případ žalobce nedopadá ani novelizace rozpočtových pravidel. Účinnost novely nastala dne 30. 12. 2011, proto žalobce nemohl ani s odkazem na její obsah nabýt legitimní očekávání ohledně uvedené dispozice se svým majetkem. Nadto se úprava v žalobcem odkazovaných § 14a až 14d rozpočtových pravidel týká příjemce dotace nebo návratné finanční výpomoci, který má právní formu obchodní společnosti nebo družstva, což žalobce není, a aby příjemce dotace mohl postupovat uvedeným způsobem, je i v takovém případě třeba, aby poskytovatel dotace tuto žádost posoudil a schválil.

[9] Za irelevantní považoval krajský soud rovněž argument, že žalobcův podnik byl ve společném jmění manželů s případnými dědickými právy žalobcova syna, a že společnost PIERO s.r.o. byla do prosince 2012 ve vlastnictví žalobce, jeho manželky a syna; uvedené nemůže ničeho změnit na tom, že žalobce převedl podnik na společnost PIERO s.r.o., přestože k tomu neobdržel předchozí souhlas poskytovatele dotace, a následně sám zažádal o platbu dotace. Nejde o pouhé formální porušení podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace s tím, že účel dotace byl splněn. V tomto ohledu je i nerozhodné tvrzení o závěrech poskytovatele dotace vyjádřených v dopise adresovaném Policii ČR stran případného splnění podmínek poskytnutí dotace i společností PIERO s.r.o.

[10] Ohledně námitky nepřiměřené výše uloženého odvodu krajský soud neshledal její předobraz ani v hrubých rysech v uplatněných žalobních bodech. Jedná se proto o argumentaci uplatněnou až v doplnění žaloby po uplynutí zákonné lhůty k formulaci žalobních bodů (námitky) dle § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

III. Kasační řízení

[11] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Podle něj došlo v souladu se zákonem k přechodu práv a povinností a naplnění účelu dotace (byl pořízen automatický printer-slotter a poloautomatická šička kartonů, které od roku 2010 fungují a vedly k rozvoji podnikání v regionu). Stěžovatel toliko porušil svou informační povinnost stran majetkových a formálně-právních změn. O nich informoval opožděně,

pokračování

přičemž ty nepodléhaly souhlasu poskytovatele dotace dle čl. IV odst. 5 rozhodnutí o poskytnutí dotace.

[12] Krajský soud se dále dle stěžovatele odchýlil od judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu v otázce srozumitelnosti vymezených dotačních podmínek a v souvislosti s přepjatým formalismem (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2006, sp. zn. III. ÚS 283/96 či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 Afs 90/2012 - 33, a ze dne 10. 10. 2014, č. j. 4 As 117/2014 - 39); od judikatury prvně uvedeného soudu v otázce proporcionality výše odvodů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007 - 68, a ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 - 33). Podmínky stanovené dotačním titulem nebyly stanoveny natolik určitě a srozumitelně, aby bylo zřejmé, že se stěžovatel svým jednáním může dopustit porušení podmínek dotačního titulu. Porušení dotačního titulu navíc nedosahovalo takové intenzity, aby byl vyměřen sankční odvod (a jeho výše byla zjevně nepřiměřená), jelikož byl zcela naplněn účel dotačního titulu.

[13] Ve světle výše uvedeného stěžovatel dále setrval na tvrzení, že porušení dotačního titulu spočívalo toliko ve formálním pochybení. Nebylo ani jasné, zda byl souhlas vůbec potřebný. Navíc mu byl souhlas udělen Agenturou Czechinvest, v čemž spatřuje dobrou víru. Bez významu není ani to, že poskytovatel dotace k dotazu Policie ČR uvedl, že i společnost PIERO s.r.o. mohla na dotační titul „dosáhnout“.

[14] Všechna další „pochybení“, tj. vytýkaná porušení rozpočtové kázně, spočívají výlučně v primárním pochybení ohledně vkladu podniku do společnosti PIERO s.r.o., přičemž stěžovatel následně logicky nemohl účtovat o dotaci, archivovat dokumenty atd.

[15] Snahou stěžovatele bylo, aby v důsledku vkladu podniku do společnosti PIERO s.r.o. došlo k tomu, že všechny tyto povinnosti bude plnit společnost PIERO s.r.o., neboť byl přesvědčen, že vkladem podniku dojde k přechodu práv a povinností z přidělené dotace a společnost PIERO s.r.o. bude jako faktický příjemce dotace plnit všechny povinnosti z rozhodnutí o dotaci. Společnost PIERO s.r.o. skutečně práva a povinnosti z předmětné dotace přijala a veškeré podmínky plnila (dodržení účelu dotace, dotovaná oblast, účetnictví, archivace apod.).

[16] Pro výše uvedené navrhuje zrušit rozsudek krajského soudu i napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Kasační stížnost je včasná, projednatelná, přípustná a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud v dnes již letitém rozsudku ze dne 21. 7. 2005, č. j. 2 Afs 58/2005 - 90, stanovil, že „by bylo zcela proti smyslu poskytování dotací podřazovat je režimu občanskoprávnímu [...]. Zatímco v občanskoprávních vztazích jsou jejich účastníci v zásadě rovným postavením, při poskytování dotací ze státního rozpočtu je zachováno vrchnostenské postavení poskytovatele dotace. Z tohoto jeho postavení (na rozdíl od postavení účastníka občanskoprávních vztahů) plyne, že může autoritativně rozhodovat o podmínkách poskytnutí dotace, které jsou předmětem jednání mezi ním a příjemcem dotace pouze v té míře, jak stanoví zákon, či – v těchto zákonných limitech – jak stanoví sám poskytovatel dotace. Záleží pak na příjemci dotace, zda tyto podmínky akceptuje. Samotným smyslem aktu přijetí dotace totiž je, že příjemce přijímá určité dobrodiní ze strany státu a jakousi protiváhou tohoto dobrodiní není – jako je tomu ve vztazích občanskoprávních, či obecněji soukromoprávních – jeho protiplnění ve prospěch poskytovatele dotace, ale právě akceptace podmínek, za nichž je dotace přijímána. Pokud tedy stěžovatel přijal dotaci a pokud se podařilo žalovanému, respektive správci daně prokázat, že stěžovatel byl seznámen s podmínkami poskytnutí dotace, pak byl stěžovatel těmito podmínkami vázán v té podobě, v jaké s nimi byl seznámen.“

[20] K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Afs 1/2017 - 27, dodal, že „[s]právní soudy ani daňové orgány nemají pravomoc zpětně měnit kritéria poskytnuté dotace. Pokud poskytovatel dotace stanovil pravidla pro výpočet odvodu za porušení rozpočtové kázně a příjemce dotace na ně přistoupil, nemůže následně požadovat, aby tyto podmínky nebyly dodrženy, byť to je pro něj nevýhodné. Primárně to byl totiž on, kdo nesplnil podmínky dotace, za což musí nést odpovědnost v podobě odvodu za porušení rozpočtové kázně.“

[21] Jinými slovy pro dotace zejména platí, co je psáno, to je dáno.

[22] V čl. IV odst. 5 rozhodnutí o poskytnutí dotace je jasně a srozumitelně stanoveno, že příjemce dotace (stěžovatel) je povinen o změnách svého majetkoprávního a formálně-právního postavení písemně předem informovat poskytovatele dotace, přičemž tyto změny nesmí porušovat jiné body podmínek [např. ukončit svou podnikatelskou činnost po dobu 5 let (pro malé a střední podnikatele po dobu 5 let)]. V čl. IV odst. 6 uvedeného rozhodnutí se konstatuje, že příjemce není oprávněn převést práva a povinnosti vyplývající z rozhodnutí o poskytnutí dotace na jiný subjekt. To lze toliko se souhlasem poskytovatele dotace v případě zvláštního zřetele hodným a se stanovením podmínek převodu. Ke znění jednotlivých porušených článků podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace srov. body 22 až 28 rozsudku krajského soudu. Ostatně ke shodnému výsledku dospěly v této věci i trestní soudy (viz níže).

[23] Z výše parafrázovaného obsahu obou odstavců je zjevné, že stěžovatel nemohl bez předchozího souhlasu práva a povinnosti z rozhodnutí o poskytnutí dotace (resp. vlastnictví nabytého na jejím základě) zcizit ani převodem ani přechodem, aniž by dále nepokračoval v podnikatelské činnosti či dodržel všechny podmínky rozhodnutí o poskytnutí dotace; což se v projednávané věci nestalo. Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známa existence rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 3. 2020, sp. zn. 5 Tdo 1176/2019, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání zločinů dotačního podvodu a poškozování finančních zájmů EU, jichž se dopustil jednáním, které, resp. jehož důsledky v oblasti daňové odpovědnosti za porušení rozpočtové kázně jsou

pokračování

na stejném skutkovém základě nyní předmětem soudního přezkumu v posuzované věci (k dodržení podmínek dotace ostatně srov. bod [28] a násl. tohoto rozsudku).

[24] Navíc to, co stěžovatel opakovaně označuje jako „přechod“ práv a povinností, tedy nabytí práv a povinností (vlastnictví) na základě právních skutečností, které nejsou projevem vůle, se soudu naopak jeví převodem práv a povinností. Práva a povinnosti (podnik) byly ze stěžovatele na společnost PIERO s.r.o. převedeny na základě smlouvy o nepeněžitém vkladu ze dne 1. 1. 2009 (stěžovatel neprokázal, ani netvrdil opak), tedy skutečností závislou na vůli stěžovatele (nikoliv rozhodnutím soudu či správního orgánu, dědictvím či jiným titulem pro přechod práva a povinností), resp. jsoucí jejím projevem (k tomu srov. i bod [18] citovaného trestního rozsudku Nejvyššího soudu).

[25] V této souvislosti není relevantní ani námitka existence dobré víry stěžovatele. Podmínky ve smlouvě o poskytnutí dotace byly stran přechodu i převodů práv jednoznačné, včetně nutnosti vyžádat si předchozí souhlas poskytovatele dotace (nikoliv zprostředkovatele – Agentura Czechinvest). Informace o relevantních změnách se také oznamovaly poskytovateli dotace, nikoliv jejímu zprostředkovateli.

[26] Krajský soud k výše uvedenému správně vylíčil, že stěžovatel v podání v elektronické aplikaci eAccount dne 16. 3. 2010 uvedl, že v listopadu 2009 byl právně proveden převod (vklad podniku) na PIERO s.r.o., a dále konstatoval, že žádá o změnu podmínek rozhodnutí; sám tedy uvedené podání formuloval jako žádost o změnu podmínek rozhodnutí.

[27] Stěžovatel tak jednak nepožádal o změnu podmínek předem (podnik na PIERO s.r.o. převedl dne 1. 1. 2009 a žádost o změnu podmínek poskytnutí dotace podal až dne 16. 3. 2010) a poskytovatel dotace ke změně podmínek dotace žalobci neudělil souhlas (viz zamítavé stanovisko poskytovatele dotace ze dne 30. 3. 2010, který uvedl, že stanovisko ke stěžovatelově žádosti ze dne 16. 3. 2010 o změnu rozhodnutí z důvodu převodu práv jeho firmy jako příjemce dotace na PIERO s.r.o. je zamítavé z toho důvodu, že se nejedná o právní nástupnictví). I přes uvedené stěžovatel o několik týdnů později, dne 20. 4. 2010, vlastním jménem požádal o platbu prostředků dotace na účet dotace (účet č. 5004500400/5500 vedený u Raiffeisenbank, a.s.); v žádosti o platbu je uveden jako příjemce dotace stěžovatel, a je zde identifikován stejným způsobem, jako v rozhodnutí o poskytnutí dotace; současně v této žádosti neuvedl, že by dotace měla být poukázána na účet společnosti PIERO s.r.o. V době žádosti o výplatu dotace již přitom „podnik“ převedl na PIERO s.r.o. jako nepeněžitý vklad, jehož součástí bylo mimo jiné strojní zařízení pořízené žalobcem v roce 2008 v rámci realizace projektu (což zdůraznil i Nejvyšší soud ve skutkové větě svého rozsudku).

[28] Pro výše uvedené pak nelze v žádném případě uvažovat o konkludentním schválení jednání stěžovatele (ve smyslu splnění oznamovací povinnosti a povinnosti obdržet souhlas poskytovatele k převodu práv a povinností na jinou osobu) či existenci legitimního očekávání.

[29] Stěžovatel jako fyzická osoba bez předchozího písemného souhlasu poskytovatele dotace převedl dotační titul (práva a povinnosti k poskytnuté dotaci) na právnickou osobu

-obchodní společnost s ručením omezeným. Již tím došlo k zásadnímu porušení povinností, jemuž dle čl. VIII. odst. 1 podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace odpovídá odvod ve výši celkové částky dosud vyplacené dotace (odvod v plné výši poskytnuté dotace - 100 %). Dotace se dostala zcela mimo dispozici jejího příjemce ještě před jejím vyplacením (k nemožnosti převádět veřejnoprávní smlouvy srov. zejména body [30] a [32] rozsudku ze dne 26. 10. 2021, č. j. 6 Afs 20/2020 - 48). Bylo proto zřejmě na místě ji ani nevypláacet (k čemuž by ani nedošlo, nebýt trestněprávního jednání stěžovatele popsaneého v rozsudku sp. zn. 5 Tdo 1176/2019) a odvod ve výši celé vyplacené dotace tak byl zjevně přiměřený a v souladu se smyslem procesu poskytování dotací obecně – poskytnout je konkrétnímu žadateli (příjemci) k jeho žádosti. Za této situace nyní kasační soud nenachází místo pro posuzování naplnění účelu poskytnuté dotace a případně i posouzení navazující otázky přiměřenosti uloženého odvodu; dotace totiž neměla být vůbec poskytnuta.

[30] Pro dotace je charakteristické, že nejsou poskytovány komukoli, na cokoli a v neomezené výši. Jde o vzácný statek, a proto zacházení s ním je po právu veřejnoprávně přísně regulováno. Podmínky v dané věci byly jasně a srozumitelně formulovány, stěžovatel s nimi byl předem seznámen a akceptoval je. Pokud ve svém podnikatelském životě hodlal činit následně rozhodnutí co do změny ekonomické a právní podstaty svého „byznysu“, bylo nezbytné, aby i v takové situaci postupoval podle stanovených dotačních podmínek a včas učinil směrem k poskytovateli dotace příslušné kroky a vyčkal na jeho reakci před případným čerpáním dotace. To se nestalo, přestože z ničeho nevyplývá, že se tak stát nemohlo. Krajský soud věc posoudil správně, zamítl-li žalobu, s jeho závěry se kasační soud ztotožňuje.

V. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady (nad rámec úřední činnosti) nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2022

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu